

Seria LEGENDELE DUNEI

Dune. Jihadul Butlerian

Dune. Cruciada mașinilor

Dune. Bătălia Corrinului

Seria PRELUDIUL DUNEI

Dune. Casa Atreides

Dune. Casa Harkonnen

Dune. Casa Corrino

Seria DUNE

Dune

Mântuitorul Dunei

Copiii Dunei

Împăratul-Zeu al Dunei

Ereticii Dunei

Canonicatul Dunei

Vânătorii Dunei

Viermii de nisip ai Dunei (în pregătire în ARMADA)

BRIAN HERBERT/KEVIN J. ANDERSON

VĂNĂTORII

DUNE

Al șaptelea volum din seria DUNE
După un plan de FRANK HERBERT

Traducere din limba engleză de
CRISTINA GHIDOVEANU

ARMADA

Redactor-șef: Marian COMAN
Coperta: Adnan Alin VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Andreea IANCU
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Lector: Rodica CREȚU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRIAN HERBERT, KEVIN J. ANDERSON

Vânătorii Dunei / Brian Herbert, Kevin J. Anderson ; trad. din lb. engleză:
Cristina Ghidoveanu. - București : Armada, 2023

ISBN 978-606-43-1493-2

I. Anderson, Kevin J.

II. Ghidoveanu, Cristina (trad.)

821.111

Brian Herbert & Kevin J. Anderson
HUNTERS OF DUNE
Copyright © Herbert Properties LLC, 2006

Copyright © NEMIRA, 2023 pentru prezenta ediție în limba română
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1493-2

Pentru Tom Doherty, ale cărui sprijin și entuziasm pentru universul DUNE – și pentru noi, ca autori – au fost de neclintit. Editor devotat și om de afaceri perspicace, Tom este un vechi fan DUNE și a fost bun prieten cu Frank Herbert.

„După domnia de 3.500 de ani a Tiranului Leto al II-lea, un imperiu a fost lăsat să-și poarte singur de grijă. În decursul Epocii Foametei și apoi a Epocii Dispersiei care i-a urmat, rămășițele rasei umane s-au risipit departe, în pustietatea spațiului. Au fugit către târâmurile necunoscute, unde au căutat bogății și siguranță, dar în zadar. Vreme de cincisprezece secole, acești supraviețuitori și descendenții lor au îndurat greutăți îngrozitoare, o întreagă reorganizare a omenirii.

Rămasă fără energie și fără resurse, străvechea cârmuire a Vechiului Imperiu s-a stins. Grupuri noi de putere au prins rădăcini și s-au consolidat, însă ființele umane n-aveau să-și mai îngăduie niciodată să depindă de un singur conducător sau de o substanță-cheie finită. Adică de niște surse distincte de eșec.

Unii spun că Dispersia a fost Poteca de Aur a lui Leto al II-lea, un creuzet în care să fie călită rasa umană pentru totdeauna, care să ne învețe pe noi, oamenii, o lecție pe care să n-o mai uităm. Dar cum ar putea un om, chiar și un om-zeu, care era în parte vierme de nisip, să le provoace cu bună-știință asemenea suferințe copiilor săi? Acum, că descendenții Rătăciților se întorc din Dispersie, nu putem decât să ne închipuim adevăratele orori pe care frații și surorile noastre le-au înfruntat acolo.“

Rapoartele Băncii Ghildei, Filiala de pe Gammu

„Nici măcar cei mai învățați dintre noi nu-și pot imagina amploarea Dispersiei. Ca istoric, mă îngrozesc când mă gândesc la toată cunoașterea pierdută pentru totdeauna, la consemnările exacte ale triumfurilor și ale tragediilor. Civilizații întregi au răsărit și s-au prăbușit, în timp ce, acolo, cei care au rămas în Vechiul Imperiu se complăceau în autosuficiență.

Arme și tehnologii noi s-au născut din greutățile Epocii Foametei. Ce dușmani am creat în mod necugetat? Ce religii, deformări și procese sociale a pus Tiranul în mișcare? N-o să știm niciodată și mă tem că această ignoranță se va întoarce să ne bântuie.“

SORA TAMALANE, *Arhivele Canonizatului*

„Chiar frații noștri cei înstrăinați, acei Rătăciți Tleilaxu care au dispărut în văltoarea Dispersiei, s-au întors la noi. Dar s-au schimbat în mod fundamental. Aduc cu ei o varietate îmbunătățită de Dansatori-Față și afirmă că au proiectat chiar ei acești polimorfi. Totuși, analiza pe care le-am făcut-o acestor Tleilaxu Rătăciți indică limpede că ne sunt inferiori. Nici măcar nu pot crea mirodenie din cuvele axolotl, dar pretind că au creat Dansatori-Față superiori? Cum e posibil?

Și Onoratele Matres... Fac oferte de alianță și totuși acțiunile lor arată doar brutalitate și înrobirea popoarelor cucerite. Au distrus Rakisul! Cum să avem încredere în ele sau în Rătăciții Tleilaxu?“

MAESTRUL TLEILAXU SCYTALE,

însemnări sigilate găsite în laboratorul incendiat de pe Tleilax

„Duncan Idaho și Sheeana ne-au furat non-ava și au fugit către locuri necunoscute. Au luat cu ei multe surori eretice, chiar și pe ghola basharului nostru, Miles Teg. Având în vedere alianța noastră recent încheiată, sunt tentată să le ordon tuturor surorilor Bene Gesserit și Onoratelor Matres să-și îndrepte atenția către recapturarea navei și a prețioșilor ei pasageri.

Dar n-o s-o fac. Cine poate găsi o non-navă în imensitatea universului? Încă și mai important, nu putem uita niciodată că un Inamic mult mai primejdios vine după noi.“

Mesaj urgent de la MURBELLA, CUCERNICA MAICĂ SUPERIOARĂ
ȘI PREAONORATA MATRE

**TREI ANI DUPĂ
EVADAREA DIN CANONICAT**

„Memoria este o armă suficient de ascuțită pentru a provoca răni adânci.“

Elegia mentatului

In ziua în care a murit, Rakis, planeta cunoscută în general drept Dune, a murit odată cu el. Dune... Pierdută pentru totdeauna! În camera arhivelor de pe non-nava evadată *Ithaca*, noul ghola al lui Miles Teg revedea ultimele clipe ale lumii deșertice. Aburi cu aromă de melanj se înălțau dintr-o băutură stimuloare de lângă cotul lui stâng, dar băiatul de treisprezece ani n-o băga în seamă, cufundat, în schimb, într-o concentrare mentatică profundă. Aceste înregistrări și holoimagini istorice exercitau o mare fascinație asupra lui.

Aici și astfel fusese ucis primul lui trup. Cum fusese asasinată o lume întreagă. Rakis... legendara planetă-deșert, acum nimic mai mult decât un glob carbonizat.

Proiectate deasupra unei mese plane, imaginile de arhivă arătau cum se adună nave de război ale Onoratelor Matres deasupra globului tărcat în nuanțe cafenii. Non-navele imense, nedetectabile, la fel ca aceea furată în care Teg și ceilalți refugiați împreună cu el locuiau acum, dețineau o putere de foc mai mare decât orice avusese

vreodată Bene Gesseritul. Prin comparație, armele atomice tradiționale nu erau mai mult de o înțepătură de ac.

Armele astea noi trebuie să fi fost inventate în Dispersie. Teg încercă să realizeze o proiecție mentatică. Ingeniozitate umană născută din disperare? Sau era cu totul altceva?

În imaginea plutitoare, navele furioase deschiseră focul dezlănțuind valuri pârjolitoare, cu dispozitive pe care Bene Gesseritul le denumise între timp „Anihilatoare“. Bombardamentul continuă până când planeta se goli de viață. Dunele nisipoase fură transformate în sticlă neagră; până și atmosfera Rakisului luă foc. Viermi uriași și orașe întinse, oameni și plancton de nisip, totul a fost nimicit. Nimic n-ar fi putut supraviețui acolo, nici măcar el.

Acum, aproape paisprezece ani mai târziu și într-un univers enorm de schimbat, adolescentul deșirat potrivea scaunul de birou la o înălțime mai confortabilă. *Revăd împrejurările morții mele. Iarăși.*

Conform definiției stricte, Teg era, mai degrabă, o clonă decât un gholă crescut din celule recoltate de la un cadavru, deși cel din urmă era cuvântul pe care cei mai mulți îl foloseau ca să-l descrie. Înăuntrul cărnii tinere trăia un bătrân, un veteran al numeroaselor campanii duse pentru Bene Gesserit; nu-și putea aminti ultimele câteva clipe din viață, dar aceste înregistrări lăsau prea puțin loc de îndoială.

Nimicirea absurdă a planetei Dune demonstra adevărata cruzime a Onoratelor Matres. *Târfe*, le numea Comunitatea Surorilor. Și pe bună dreptate.

Înghionți comenzile intuitive pentru degete și rulă imaginile încă o dată. Era o senzație ciudată cea de observator, știind că el însuși se aflase acolo, că luptase și murise, când fuseseră înregistrate imaginile...

Teg auzi un sunet la ușa arhivelor și o zări pe Sheena cum îl privea de pe coridor. Avea chipul uscățiv și colțuros, cu pielea oacheșă, datorită moștenirii rakiene. Părul ciufulit, castaniu-roșcat, avea reflexe arămii, datorită copilăriei petrecute sub soarele deșertului.

Ochii îi erau complet albaștri, deoarece consumase melanj toată viața și trecuse și prin Agonia Mirodeniei, care o transformase într-o Cucernică Maică. Era cea mai tânără care supraviețuise vreodată, i se spusese lui Teg.

Pe buzele mari ale lui Sheeana se citea un surâs abia perceptibil.

— Iar studiezi bătlăii, Miles? Pentru un comandant militar nu-i deloc bine să fie atât de predictibil.

— Am foarte multe de revăzut, îi răspunse Teg cu vocea lui spartă, de băiețandru. Basharul a realizat o grămadă de lucruri în trei sute de ani, înainte să mor.

Când Sheeana recunoscă înregistrarea proiectată, pe chipul ei se citi neliniștea. Teg se uitase la imaginile acelea de pe Rakis până la obsesie, încă de când fugiseră în universul ăsta bizar și necartografiat.

— Vreo veste de la Duncan? întrebă el, încercând să-i distragă atenția. Încearcă un nou algoritm de navigație ca să ne scoată din...

— Știm exact unde suntem.

Sheeana înălță bărbia cu un gest inconștient, pe care ajunsese să-l folosească din ce în ce mai des de când devenise conducătoarea acestui grup de refugiați.

— Ne-am *rătăcit*!

Teg percepă automat critica la adresa lui Duncan Idaho. Intenția lor fusese să împiedice pe oricine – Onoratele Matres, ordinul corupt al Bene Gesserit sau Inamicul misterios – să găsească nava.

— Măcar nu suntem în pericol.

Sheeana nu părea convinsă.

— Atâtea necunoscute mă îngrijorează: unde suntem, cine ne urmărește...

Glasul i se stinse treptat, apoi reluă:

— Te las cu studiile tale. O să avem în curând încă o întâlnire, să discutăm situația.

El înălță capul.

— S-a schimbat ceva?

— Nu, Miles. Și mă aștept la aceleași argumente repetate la nesfârșit.

Ridică din umeri.

— Celelalte surori par să insiste.

Cu un foșnet slab al robei, ieși din camera arhivelor și-l lăasă cu bâzâitul tăcut al imensei nave invizibile.

Să ne întoarcem la Rakis. Să ne întoarcem la moartea mea... și la evenimentele care au cauzat-o!

Teg reluă înregistrările, adunând rapoarte și perspective vechi și le privi din nou, călătorind și mai departe în timp.

Acum, că amintirile se treziseră, știa ce făcuse înainte de moarte. N-avea nevoie de înregistrări ca să vadă cum ajunsese basharul Teg într-o asemenea situație proastă pe Rakis, cum o provocase el însuși. Pe atunci, el și oamenii lui loiali, veterani ai multelor lui campanii militare faimoase, furaseră o non-navă pe Gammu, o planetă pe care istoria o numise cândva Giedi Prime, lumea de baștină a maleficei, dar de mult exterminatei Case Harkonnen.

Cu ani înainte, Teg fusese adus să-l păzească pe tânărul ghola Duncan Idaho, după ce unsprezece ghola Duncan anteriori fuseseră asasinați. Bătrânul bashar reușise să-l țină în viață până la maturitate și îi restaurase, în cele din urmă, amintirile lui Duncan, apoi îl ajutase să scape de pe Gammu. Când una dintre Onoratele Matres, Murbella, încercase să-l înrobească sexual pe Duncan, acesta o prinsese în schimb *pe ea*, cu talente nebănuite implantate în el de creatorii săi tleilaxu. Se dovedise că Duncan era o armă vie, proiectată anume să contracareze puterile Onoratelor Matres. Nu era de mirare că târfele înfuriate încercau cu atâta disperare să-l găsească și să-l omoare.

După ce măcelărise sute de Onorate Matres și de slugi de-ale lor, bătrânul bashar se ascunsese printre oameni care juraseră să-și da viața ca să-l apere. Niciun mare general nu se mai bucurase de atâta loialitate, de la Paul Muad'Dib încoace sau poate chiar din zilele fanatice ale Jihadului Butlerian. Printre băuturi, mâncăruri și amintiri

nostalgice povestite cu ochii umezi, basharul le explicase că avea nevoie ca ei să fure o non-navă pentru el. Deși sarcina părea imposibilă, veteranii nici nu crâcniseră.

Cufundat acum în arhive, tânărul Miles revăzu înregistrări de supraveghere ale agenților de securitate ai spațioportului de pe Gammu, imagini luate de pe clădirile înalte ale Ghildei din oraș. Fiecare etapă a atacului fusese justificată, din punctul lui de vedere, chiar dacă studia înregistrările atât de mulți ani mai târziu. *Era singura cale să reușim, iar noi am făcut-o...*

După zborul către Rakis, Teg și oamenii lui le găsiseră pe Cucernica Maică Odrade și pe Sheeana călare pe un vierme uriaș, ca să întâlnească non-ava în largul marelui deșert. Nu aveau prea mult timp la dispoziție. Onoratele Matres răzbunătoare se apropiau, esterizate fiindcă basharul își bătuse joc de ele pe Gammu. Pe Rakis, el și oamenii lui care mai erau încă în viață ieșiseră din non-navă cu vehicule blindate și arme în plus. Venise vremea pentru o ultimă, dar vitală bătălie.

Înainte ca basharul să-și ducă soldații credincioși să le înfrunte pe târfe, Odrade îi zgâriase, ca din întâmplare, dar cu dibăcie, pielea aspră a gâtului și colectase, fără prea multă subtilitate, mostre de celule. Atât Teg, cât și Cucernica Maică înțelegeau că era ultima șansă a Comunității Surorilor de a păstra una dintre cele mai strălucite minți de strateg de la Dispersie. Își dădeau seama că era pe cale să moară. Ultima bătălie a lui Miles Teg.

Până la ciocnirea basharului și a oamenilor lui cu Onoratele Matres la sol, alte grupuri de târfe cuceriseră rapid centrele populare ale Rakisului. Le măcelăriseră pe surorile Bene Gesserit care rămăseseră în urmă la Keen. Îi uciseră pe Maeștrii Tleilaxu și pe preoții Zeului Fractionat.

Bătălia era deja pierdută, dar Teg și trupele sale se aruncaseră asupra apărării inamice cu o violență nemaîntâlnită. Din moment ce trufia Onoratelor Matres nu le îngăduia să accepte o asemenea

umilință, târfele ripostaseră împotriva întregii lumi, distrugând totul și pe toți cei de acolo. Inclusiv pe el.

Între timp, luptătorii bătrânului bashar creaseră o diversiune pentru a permite non- navei să evadeze, ducându-i cu ea pe Odrade, pe ghola Duncan și pe Sheeana, care atrăsese străvechiul vierme de nisip în cala uriașă. Curând, după ce nava scăpase în siguranță, Rakis fusese distrusă, iar viermele devenise ultimul din specia lui.

Aceea fusese prima viață a lui Teg. Amintirile lui reale se încheiau acolo.

Urmărind acum imaginile bombardamentului final, Miles Teg se întrebă în ce moment fusese nimicit trupul său original. Chiar avea vreo importanță? Acum, că trăia din nou, avea o a doua șansă.

Folosind celulele pe care Odrade le luase de pe gâtul lui, Comunitatea crescuse o copie a basharului lor și declanșaseră amintirile genetice. Bene Gesseritul știa că urmau să aibă nevoie de geniul său tactic în războiul cu Onoratele Matres. Iar băiatul Teg le condusese într-adevăr la victorie pe Gammu și pe Junction. Făcuse tot ce-i ceruseră.

Mai târziu, el și Duncan, alături de Sheeana și de disidentele ei, furaseră din nou non-nava și fugiseră de pe planeta Canonicatului, pentru că nu puteau îndura ceea ce Murbella lăsa să i se întâmple Bene Gesseritului. Fugarii înțelegeau mai bine decât oricine altcineva că misteriosul Inamic continua să-i vâneze, indiferent cât de rătăcită ar fi fost non-nava...

Istovit de fapte și de amintiri forțate, Teg a închis înregistrările, și-a întins brațele subțiri și a ieșit din sectorul arhivelor. Avea să petreacă vreo câteva ore cu un antrenament fizic intens, apoi să se antreneze cu armele.

Deși trăia în trupul unui copil de treisprezece ani, era sarcina lui să fie pregătit pentru orice și să nu lase niciodată garda jos.